

fel, nu eram bolnav incurabil, fusesem *"nesincer cu ancheta"*, nu figuram pe listele de turnători ("au colaborat cu organele de administrație") și nu mă număram printre reeducați. Dar evenimentul liberării se apropie și poate avea loc din clipă-n clipă. În mica celulă de la Zarcă, singur, îngenunchez și fac un bilanț. Am intrat în închisoare orb (cu vagi străfulgerări de lumină, dar nu asupra realității, ci interioare, străfulgerări autogene ale beznei, care despică întunericul fără a-l risipi) și ies cu ochii deschiși. Am intrat răsfățat, răzgâiat, ies vindecăt de fasoane, nazuri, ifose; am intrat nemulțumit, ies cunoscând fericirea. Am intrat nervos, supărăcios, sensibil la fleacuri, ies nepăsător; soarele și viața îmi spuneau puțin, acum știu să gust

felioara de pâine cât de mică; ies admirând mai presus de orice curajul, demnitatea, onoarea, eroismul. Ies împăcat: cu cei cărora le-am greșit, cu prietenii și dușmanii mei, ba și cu mine însumi.

Stau deci în genunchi și mulțumesc lui Hristos Dumnezeu și-l făgăduiesc să fac tot ce voi putea spre a mă purta de-acum încolo ca un domn rece în fața tuturor adversităților, piedicilor, zădărilor; numai vesel, mereu recunoscător pentru orice bucurie, orice vorbuliță bună care nu va fi blestem sau înjurătură; și voiesc mai bine moartea decât să fac păcate strigătoare la cer.

Sursa: Părintele Nicolae Steinhardt – „Jurnalul fericirii”, Editura Polirom, Iași

PROGRAMUL LITURGIC

- **Duminică: 25 ianuarie**
08:30 – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Duminica lui Zaheu Vameșul*
→ *Sfântul Ierarh Grigorie Teologul, arhiepiscopul Constantinopolului*

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București
www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

Cel care va răbda până în sfârșit, acela se va mântui.
(Matei 10, 22)

♦ Nr. 103 / 18 ianuarie 2015 ♦

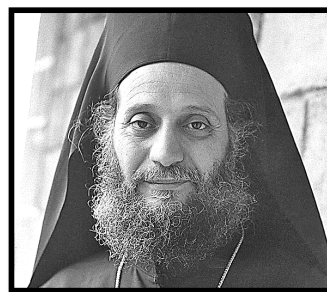
„Pe mine nu mă interesează, dragul meu, că ai citit multe acatiste, paraclise, în genunchi. Să aveți prezența inimii la Dumnezeu, nu doar să ziceți; că la urma urmei o rugăciune adâncă înseamnă o tăcere adâncă.

Nu pe principiul „Am zis multe!” Știi ce faci după ce zici multe?

Te gândești că „Doamne, am zis de nu-știu-câte-ori... Am depășit pe mulți!”

Orice am face, suntem datori la Dumnezeu! Mergeți pe credința că Domnul ne iubește enorm. Dacă știi că te iubește, ai numai datoria să fii prezent, căci rugăciunea este un mijloc neapărat folositor, dar trezvia este un scop atins.”

Părintele Arsenie (Papacioc)

**PĂRINTELE EMILIANOS
SIMONOPETRUL**

TĂCEREA CARE VORBEȘTE

Viața Părintelui Emilianos ar putea fi caracterizată drept tumultoasă, pe bună dreptate, dar *„condusă de Duhul Sfânt”*, și în nici un caz statică și încremenită. În vremea scurtă, dar bogată, a activității sale, *„a apucat ani îndelungați”* (Înțelepciunea lui Solomon 4, 13), iar roadele activității lui misionare și duhovnicești au fost foarte bogate

(Serapion Simonopetrul, Συναξις ευχαριστίας, p. 114) înscriindu-se totdeauna, însă, pe o linie curbă ce se întorcea la un principiu al său de bază: tăcerea. Încă din copilărie, Părintele Emilianos a învățat de la bătrânii săi că „*trebuie să tacă pentru ca Dumnezeu să poată vorbi înlăuntrul său*”. A iubit în mod deosebit tăcerea și liniștea, de aceea și Dumnezeu l-a binecuvântat, începând cu 1995, cu o suferință trupească ce l-a făcut să iubească și să înfăptuiască tăcerea mai mult decât până atunci. Tăcerea l-a făcut să intre și mai mult în „*adâncurile Duhului*” căci din fragedă copilărie, studiind textele sfinte, din care sufletul său se hrănea duhovnicește, a dobândit duhul unui om matur duhovnicește. Părintele a înțeles că tăcerea este spațiul unde lucrează Duhul Sfânt și de aceea, atunci când nu era neapărată nevoie să vorbească, se retrăgea în sfânta tăcere.

Când oamenii veneau să îi ceară sfatul, din prima clipă puneă în practică cuvântul Sfântului Vasile cel Mare: „*Înainte de toate, trebuie să știi când anume să vorbești și când să taci, să întrebi atunci când nu cunoști, și să răspunzi cu demnitate, fără să-l întrerupi pe cel care îți vorbește atunci când îți spune ceva folositor și fără să vrei să te impui prin cuvântul tău, folosind cu*

moderație atât cuvântul cât și tăcerea, învățând fără rușine de la celălalt, și învățându-l și tu pe el fără trufie” (Sfântul Vasile cel Mare, Scrisoarea a II-a către Grigorie).

Gheronda Emilianos, dând dovadă de multă înțelepciune și adânc discernământ, știa exact când trebuie să vorbească, ce să spună și când anume să tacă, astfel încât să aducă roadă duhovnicească, „*atât prin binecuvântata tăcere, cât și prin cuvântul dumnezeiesc*” (Grigorie Teologul, Despre tăcere, în P.G. 37, 209).

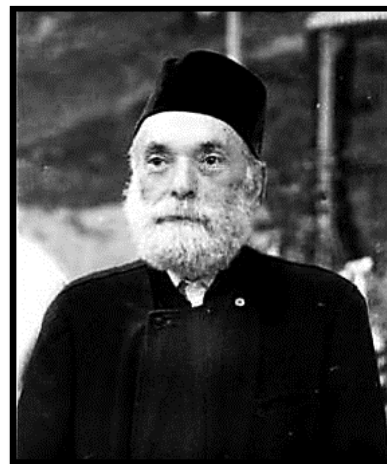
Așadar, după ce a împlinit lucrarea de propovăduire a cuvântului, Dumnezeu l-a binecuvântat cu lucrarea tăcerii pentru a se bucura de roadele strădaniilor lui, ca vrednic „*lucrător al Evangheliei*”.

De aceea, el mereu recomanda și sfătuia cu cuvintele Sfântului Ioan Scărarul: „*Tăcerea cu bună știință este începutul rugăciunii, păzirea gândurilor, dragostea de isihie, urcuș duhovnicesc*”. Existența sa, întreaga sa viață a fost marcată de puterea cuvântului său, completată de o adâncă și smerită tăcere.

Gheronda însuși spunea că „*tăcerea este singurul glas al pustiei, al monahului (creștinului). O tăcere desăvârșită acolo unde viețuiește, o liniște adâncă în sufletul său, în duhul său, în inima sa. Numai un om tăcut poate să îl reprezinte cu*

adevărat pe Dumnezeu, iar monahul este acel om care iubește tăcerea. Această tăcere a lui este, de fapt, un strigăt continuu, o rugăciune înălțată către Dumnezeu”. Prin acest mod de manifestare, prezența tăcută a părintelui Emilian devine, de fapt, o tăcere care grăiește de la sine, ea este învățătura cea adâncă și, totodată, pecetluirea unei călătorii într-adevăr remarcabile „*din slavă în slavă*”, prin martiriu și suferință (II Corinteni. 11.21,29 – 12.10 – 13.3).

Sursa: www.pemptousia.ro – Părintele Harilaos Papagheorghiou. Volos, Grecia

PĂRINTELE NICOLAE
STEINHARDT

BILANȚUL DUHOVNICESC
LA SFÂRȘITUL ANILOR
DE ÎNCHISOARE

După masivele plecări din aprilie (mai ales bolnavi, foarte mulți pe targă, i-am zărit prin interstițiile scândurilor de la camera 35) a urmat citirea de către comandantul închisorii a decretului general de grațiere, la 17 iunie. Pentru prima oară se vorbește despre „*deținuți politici*”. Până acum: „*Ce faaace? Deținuți politici? Nu zău, mă? Voi sunteți infractori împotriva securității statului, asta sunteți.*”

Urmează ca la data de 23 august să „*nu mai existe practic nici un deținut politic*”. Despre grațiere știussem cu o zi mai înainte, prin morse. Dar acel „*practic*” mi s-a părut suspect. Poate că n-a fost luat cuvântul în sensul lui corect care e „*de fapt*”, „*concret*” - ci în sensul răspândit, dar neexact, de „*situație generală în care cazurile excepționale fiind foarte rare nu contează*”.

Gardienii - acum sunt mai vorbăreți, ba fac și aluzii la „*ce să-i faci, așa a fost, să nu plecați cu supărare*” - îmi spun că măsura are un caracter absolut. Cu toate acestea, după seria de plecări de la sfârșitul lui iunie, văzând că nu fac încă parte nici din seria care a început să fie liberată la 25 iulie, cunosc o stare ilogică de nerăbdare și anxietate. E stupid, nu mă pot reține, dar iau aminte că-mi pare rău să fi fost urgisit printre ultimii.

Aveam să fiu într-adevăr liberat în chiar ultima zi: numele meu începe cu litera S, n-aveam pile de nici un